

[Niels Westerby.]

esse, at der tages hensyn til Israels livsinteresse i, at dets grænser er betryggede, at krigstilstanden kan blive afsluttet og dets eksistens kan garanteres. At der så er andre spørgsmål, f. eks. om flygtningene og om sejladsforholdene på Suez og i Akababugten, er en given sag; men det må ikke være således, at disse Israels interesser under danske bestræbelser i FN bliver skudt i baggrunden til fordel for en arabisk interesse i tilbagetrækning af Israels tropper.

På baggrund af de meget uklare bladforlydender om dette har jeg villet stille udenrigsministeren det spørgsmål, om man ikke har tillagt kravet om Israels tilbage- trækning af tropper så ensidig stor vægt, at det vil kunne skade Israels berettigede interesser.

Udenrigsministeren (Hans Tabor): Under konsultationerne mellem medlemmerne i FNs sikkerhedsråd i sidste omgang, mens jeg opholdt mig ved FN i New York, var der stort set enighed mellem alle landene om, at en vedtagelse måtte konkludere i udsendelse af en særlig FN-repræsentant for FNs generalsekretær med den opgave at tage kontakt med parterne og om muligt tjene som mellemlid ved forhandlinger mellem parterne om løsningen af de forskellige udestående politiske problemer. Ligeledes var der stort set enighed om, at en sådan særlig udsending måtte have et vist mandat, som måtte finde udtryk i vedtagelsen af visse principper for problemernes løsning. Derimod var der uenighed om, hvorledes disse principper rent faktisk skulle formuleres.

Udgangspunktet for mine overvejelser og for vor deltagelse i konsultationerne — det er selvsagt en pligt for et medlem af sikkerhedsrådet at deltage i sådanne konsultationer — var følgende betragtning: en vedtagelse i sikkerhedsrådet kan efter vores opfattelse kun have et fornuftigt formål, hvis den har en rimelig udsigt til at blive accepteret af alle parter. Herved finder jeg det væsentligt at understrege, at mens en resolution i FNs generalforsamling mere er udtryk for den offentlige internationale mening, bør en resolution i sikkerhedsrådet danne grundlag for aktion, og derfor er det nødvendigt, at man har parternes aktive

samarbejde. Såfremt rådet vedtog en resolution, der ikke var acceptabel for den ene af parterne, ville man ende i endnu en gang at konstatere verdensorganisationens afmagt og yderligere forringe FNs prestige. For at et forslag skulle have udsigt til at blive accepteret af begge parter, måtte principperne have en bred og ikke alt for detaljeret formulering. Krav fra den ene side om nærmere specificering af, hvad den anden side skulle gøre i detaljer, ville automatisk føre til lignende modkrav med det resultat, at rådet ville ende i en blindgyde.

Vi fandt, at det ikke var muligt for tiden i rådet at nå frem til enighed om en endelig beslutning, men at vi måtte begrænse os til at opstille visse principper, der kunne tjene som grundlag, som et mandat for udsendelsen af en særlig repræsentant, der skulle tage kontakt med parterne, hvorefter konkrete forslag kunne udarbejdes til forelæggelse i rådet med henblik på den endelige og samtidige løsning af de forskellige underliggende problemer.

Jeg fandt efter indgående konsultationer med en lang række medlemmer af sikkerhedsrådet, at det ville være hensigtsmæssigt at bringe en konkret dansk skitse ind i konsultationerne. Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at der er tale om en skitse, der er en helt naturlig fortsættelse af den hidtil førte danske politik, og at denne skitse kun er fremlagt som grundlag for konsultationerne, men ikke er fremlagt i selve sikkerhedsrådet endnu.

Formålet med at fremlægge denne skitse som grundlag for forhandlingerne var først og fremmest at skabe en bedre balance. En sådan bedre balance var nødvendig, fordi drøftelserne i øvrigt kun baserede sig på et forslag, der udspecificerede navnlig kravet om tilbagetrækningen af de israelske styrker på en sådan måde, at det var åbenbart uacceptabelt for Israel. Det kan konstateres, at der ved fremlæggelsen af den danske skitse er blevet bragt bedre balance i tingene og skabt et nyttigt grundlag for de fortsatte konsultationer mellem samtlige medlemslande i sikkerhedsrådet, herunder altså også de permanente medlemmer.

Hr. Niels Westerby's spørgsmål kan jeg derfor besvare benægtende. Vor skitse, vort forslag, havde til formål at flytte konsultationernes tyngdepunkt fra den arabiske fløj